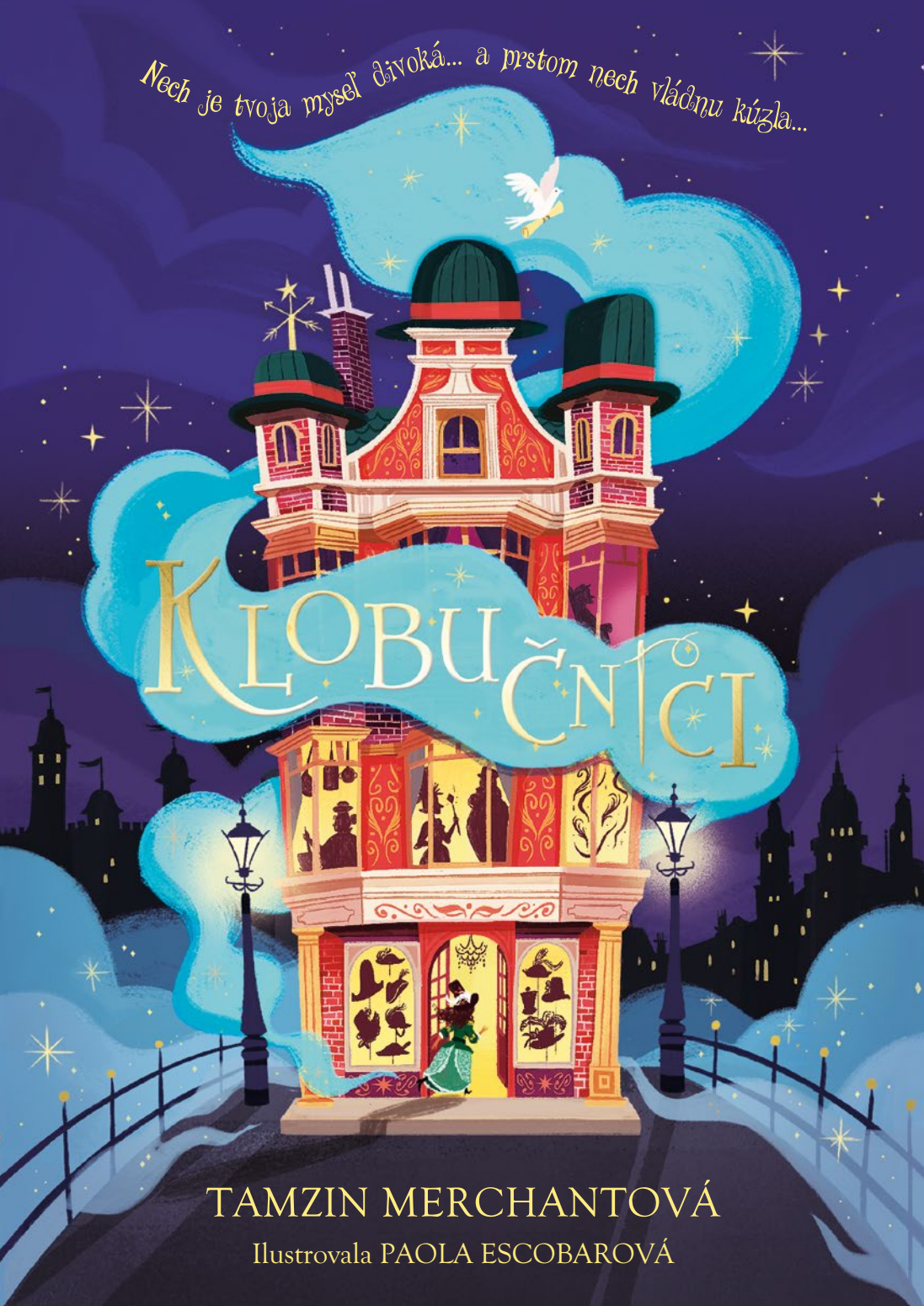

Nech je tvoja myseľ divoká... a prstom nech vládnu kúzla...

KLOBUČNÍČI

TAMZIN MERCHANTOVÁ

Ilustrovala PAOLA ESCOBAROVÁ

TAMZIN MERCHANTOVÁ
Ilustrovala PAOLA ESCOBAROVÁ

TAMZIN MERCHANTOVÁ

KLOBUČNÍČI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 174. publikáciu.

Z anglického originálu *The Hatmakers* vydaného vydavateľstvom Puffin Books, an imprint of Penguin Random House v roku 2021, preložila do slovenčiny Jana Sliacka.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Spracovanie obálky a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Vydanie 1., 2023
Počet strán 368
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

Text Copyright © Tamzin Merchant, 2021
Illustrations Copyright © Paola Escobar, 2021
First published as *The Hatmakers* in 2021 by Puffin Books, an imprint of Penguin Random House
Children's. Penguin Random House Children's is part of the Penguin Random House group of companies.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Jana Sliacka, 2023

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-533-0 (ePub)
ISBN 978-80-8090-532-3 (pdf)
ISBN 978-80-8090-531-6 (print)

Venujem mojej rodine

Zoznam ilustrácií

Mapa Londýna (str. 8)

Cordelia pomáhala svojej rodine v klobučnickej dielni už odmalička. (str. 29)

Cordelia začala vyberať z poličiek jednu knihu za druhou v snahe vypátrať runu mieru. (str. 92)

V druhej polovici predstavenia bedákal sir Hugo aj s mladou dievčinou ešte viac než predtým. Nechýbal ani súboj s mečmi. (str. 108)

„Pozri, Dilly, ligotavé hviezdičky, zavedú ťa, moja milá, len na dobré chodníčky,“ povedal raz ocko Cordelii, keď spolu sedeli na tej istej streche, tak ako ona dnes, a chystali misu na zber hviezdneho svitu. (str. 147)

Cordelia kráčala vpred a na zaprášenej podlahe za sebou zanechávala stopy. (str. 159)

Cordelia takmer nedýchala, keď uvidela, ako Sam lezie popri obrovskom vitrážovom okne a pokračuje pozdĺž vysočiznej vežičky. (str. 197)

Len čo sa na oblohe zjavil mesiac, vyrazili z Londýna traja zbojníci. Poháňali kone čierne ako noc, išli na juh svižným tempom, princeznej Georgine na pomoc. (str. 259)

Hlavná komnata sa zmenila na nepoznanie. (str. 324)

* MAPA *

- 1 Dom majstrov klobučníkov
- 2 Sídlo majstrov obuvníkov
- 3 Príbytok majstrov rukavičkárov
- 4 Hala majstrov kabátnikov

5 Chata majstrov hodinárov

7 cechový dom

6 Palác

8 Kráľovské divadlo

Nad mestom zahaleným rúškom tmy besneli v jednu sy-
chravú noc hromy a blesky. Práve počas tohto večera sa
život Cordelie Klobučníkovej otočil o stoosemdesiat stupňov.

Oblohu osvetľovali svetelné trojzubce a burácaivé vlny hromu
sa valili cez strechy a veže Londýna. Z hustých búrkových mra-
čien sa lial dážď, až ste mali pocit, že mesto sa stráca pod vodou.

Cordelia sa však nechúlila od strachu v rohu svojej podkrov-
nej izby osvetlenej svetlom sviečky. Predstavovala si, že sa po-
táca po palube *Veselej čiapky*, ktorá bojuje s mohutnými vlnami
a prudkým vetrom.

BUM!

„Fortescue, zatvor všetky palubné otvory!“ zvolala na mĺkvu
figúrku plechového vojaka uloženú na rímse. „Musím sa pripú-
tať ku kormidlu!“

„Rozkaz, kapitán!“ zapišťala Cordelia namiesto vojaka.
TRESK!

„Útočia na nás!“ skríkla a zdvihla drevenú stoličku za operadlo. Slúžila jej ako lodné kormidlo.

PRÁSK!

Prudký nával vetra otvoril okno na izbe dokorán. Plameň sviece zhasol a Cordelia sa ponorila do čiernočiernej tmy.

BUM! TRESK! PRÁSK!

Zrazu ktosi zaklopal na vchodové dvere domu Klobučníkovcov. Buchot sa ozýval až na piate poschodie domu.

Cordelia zliezla z podkrovia po rebríku. Na chodbe preletela popri rozospatom strýkovi Tiberiovi a tete Ariadne zababušenej do zamatového županu slivkovej farby.

„Ocko!“ tešila sa Cordelia. „Ocko sa vrátil!“

BUM! TRESK! PRÁSK!

Cordelia trielila dole špirálovitým schodiskom umiestneným uprostred domu.

Prehnela sa okolo pratety Petronelly, ktorá podriemkavala pri svetlofialovom lampášiku v alchymistickom salóne, a popri vysokých dverách klobučnickej dielne. Aby ušetrila drahocenný čas, spustila sa po stočenom zábradlí. Tri zabúšenia srdca a bola na prízemí.

Jej bosé nôžky poštekli chladné dlaždice. Pozbierala sa, aby jej neprišlo nevoľno, a hoci sa jej ešte stále trochu točila hlava, rozbehla sa po chodbe smerom k dverám.

Keď vložila do zámky mohutný kľúč, obloha sa rozjasnila. Za matným sklom dverí sa týčila akási vysoká postava.

V pozadí bolo stále počuť dunenie hromov. Cordelia otvorila masívne dubové dvere a v tej chvíli oblohu rozpolil žiarivý blesk.

Pred sídlom rodiny Klobučníkovcov stál premočený, zadychčaný muž v otrhaných šatách.

Nebol to Cordeliin otec.

Chlap v honosnom brokátovom plášti nasiaknutom morskou vodou vstúpil dnu. Cez dvere sa spolu s ním predrali aj kvapky dažďa a prudký závan vetra. Cordelia sa zapotácala.

„Lord Fiškus!“ spoznala ho teta Ariadna. Kráčala po schodoch a v ruke držala lampáš. „Prepánakráľa, čo sa vám stalo?“

Z plášte lorda Fiškusa stekali cícerky vody a pod nohami sa mu vytvárala kaluž.

„Mne nič, pani Klobučníková,“ zachrapčal. „Žiaľ, druhí nemali toľko zdaru. Na mori došlo dnes v noci k nešťastiu.“

Cordelia stuhla. Mala pocit, že jej po krku lezie mraziar sibírsky.

„Pekne vás prosím, môj pane, povedzte nám, čo sa stalo,“ naliehal strýko Tiberius.

„Prihodilo sa niečo *Veselej čiapke*?“ opýtala sa Kuchťa, ktorá práve vyšla z kuchynských dverí. Vo vlasoch mala látkové nartáčky a v ruke držala varechu.

„Kde je môj ocko? Čo je s kapitánom Klobučníkom?“ spýtala sa Cordelia tenkým ustráchaným hláskom.

Lord Fiškus si zložil z hlavy čierny trojrohý klobúk a na dlážku z neho vylial nemalé množstvo vody.

„*Veselá čiapka* stroskotala,“ oznámil rodine. „Osudnými jej boli tie zlovestné skaly na pokraji ústia Temže.“

Domom sa prehnal zúrivy víťor.

„A môj ocko? Čo sa s ním stalo?“ chcela vedieť Cordelia. Cítila sa, ako keby jej mraziar v žalúdku snoval ľadové pavučiny.

Lord Fiškus uprel pohľad na svoje topánky.

„Celé som to pozoroval z majáka. Chcel som sa uistiť, že loď bezpečne prepláva cez úžinu,“ zamrmlal a pevne pri tom zovie-
ral klobúk. Cez tenkú kožu mu presvitali kĺby. „Na zámku sme sa nevedeli dočkať, kedy sa kapitán vráti s poslednou prísadou do kráľovského klobúka. No dnes v noci...“

Lord Fiškus vetu nedokončil.

„V diaľke som zahliadol plachty,“ pokračoval v rozprávaní. Jeho vystrašená tvár bola biela ako stena. „Mám pocit, že som cez burácajúci víťor začul aj výkriky posádky a uzrel kapitána za kormidlom. Nanešťastie, skôr než stihla *Veselá čiapka* doplávať do bezpečia Londýnskej zlievky, zmietla ju zúrivá vlna. Za niekoľko sekúnd z nej boli triesky.“

Cordelia neveriacky krútila hlavou, až kým si neuvedomila, že sa celá trasie.

„Voda so sebou zobrala všetko,“ šepol lord Fiškus. „Nikto nevyviazol živý.“

„Nie,“ namietala Cordelia. „Môj ocko je tým najlepším plavcom, akého poznám. Vie si poradiť s búrkami aj vírmi. Nemohol sa utopiť!“

Lord Fiškus vyzeral zarmútené a mdlo.

„Kapitán Klobučník je stratený na mori. Mrzí ma to,“ povedal.

Cordelii sa roztriasli kolená. Poháňaná hnevom a smútkom vybehla do otcovej izby. Vôbec nevnímala, čo jej hovorí teta Ariadna. Razila si cestu po hornej chodbe a po lícach sa jej kotúľali krokodílie slzy. Keď dorazila k izbe, prudko roztvorila dvere a do nosa jej udrela bolestne známa vôňa jej otca – korení z ďalekých ciest, céder, dym z pahreby a morský vánok. Vrhla sa na prázdnu posteľ a zakuklila sa do pichľavých vlnených obliečok. Tvár zaborila do vankúša. Mala pocit, že jej telom pulzuje tá najsmutnejšia pieseň na svete. Zvíjala sa jej v žalúdku, odkiaľ putovala priamo do hrude, pučila jej srdce a zúfalo sťahovala hrdlo.

„Cordelia?“ prihovorila sa jej šepotom teta Ariadna. Do izby vošla po špičkách.

Vonku stále vyčíňala búrka. Hromy duneli tak silno, akoby práve do skál nabúrara loď.

„Chúďatko malé,“ utešovala ju teta.

Cordelia napínala svaly a robila všetko pre to, aby z úst nevy pustila baladu, ktorá sužovala celé jej telo. Zrazu zacítila na chrbte teplo tetinej dlane.

„Toto ti pomôže zaspáť, zlatičko,“ povedala jej po chvíli.

Pohľadila ju po vlasoch a na hlavu jej opatrne nasadila zamatovú chlácholkovú čiapku na spanie.

Len čo sa nadýchla, ponorila sa do tmavofialových snov. Snívalo sa jej, že kdesi z hlbín vystupovali chápadlá a obopínali jej telo. Zúfalo volala na otca, no jej hlas splyval s vlnami. Nebo malo neprirodzenú farbu a nad hlavou jej krúžil uvreštaný albatros. Celú noc sa zmietala v rozbúrených vodách a v hlave jej duneli slová: *Stratený na mori. Stratený na mori. Stratený na mori.*

Keď sa ráno prebudila, čosi jej napadlo. To, čo sa stratilo, môže sa nájsť.

Cordelia si obliekla otcov kabát. Jeho zlaté gombíky žiarili ako svetielko nádeje. Vyhrnula si rukávy a vybehla z izby.

V dome Klobučníkovcov vládlo hrobové ticho. Cez zarosené okná sa predierali žltkasté slnečné lúče. Obloha bola jasná a bez obláčika.

Knižnica voňala ako vyleštené drevo, turecký koberec a všetký vosk. Na poličkách sa tlačili tisíce kníh – staroveké učebnice mágie, sprievodcovia nových vedných náuk, zväzky plné pradávnych tajomstiev. Niektoré mali koženú väzbu a boli také hrubé, že ich výška presahovala Cordeliine kolená. Iné boli zabalené v hodvábných šatkách s drahokamami a mali veľkosť jej ruky.

Dokonca aj pátracie holuby o tejto skorej hodine podriemkavali s hlávkami skrytými pod krídlami.

„Hrkú, hrkú,“ prihovorila sa im potichučky Cordelia. Do kľietky pod oknom im nasypala semiačka a doliala čerstvú

vodu. Niekoľko zvedavých párov čiernych očíek na ňu zažmurkalo.

Cordelia sa zadívala na jedného z vtáčikov.

„Agatha,“ hlesla. „Môj ocko sa stratil na mori. Si jediná, kto ho dokáže nájsť.“

Holúbok dôležito zamával krídlami a súhlasne zahrkútal.

Cordeliin otec, kapitán Prospero Klobučník, bol Agathinou adoptívnou mamou. Predtým, než sa vyľahla, ju nosil pod pazuchou, a po tom, čo sa spod škrupinky predrala na svet, ju zahrievalo teplo jeho hebkých rúk.

Ak sa pátrací holub narodí tak ako Agatha, vždy sa vráti k svojej mame. Nech už je kdekoľvek vo svete, vták si k nej nájde cestu a doručí jej správu. Cordelia preto zobrala z vrchnej zásuvky stolíka tenký papierik a napísala naň pre otca odkaz:

*Ocko, vraj si sa stratil na mori. Ak si sa však stratil,
môžeš sa aj nájsť. Nájdi sa, prosím, čim skôr. . .*

Koniec vety sa na papierik už takmer nevošiel. Napokon sa jej podarilo natesnať toto:

. . . a vráť sa mi domov.

S láskou Dilly

Cordelia si dávala pozor, aby nerozmazala atrament. Pobozkala papierik a zamávala ním, aby sa rýchlejšie vysušil. Natesno

ho skrútila a vložila do miniatúrnej sklenenej fľaštičky s korkovou zátkou, ktorú zapečatila červeným voskom.

Opatrne vybrala Agathu z klietky a na nôžku jej pripevnila fľašu s odkazom. Cítila, že drobné srdce vtáčika sa rozbúšilo ako opreteký.

„Leť k Prosperovi. Leť, leť!“ zašepkala Cordelia, akoby vyslovila zaklínadlo. Okno otvorila dokorán a hľadela, ako holubica letí do diaľav. Vtáčie krídla sledovala až dovtedy, kým sa nerozpili na bielu škvrnku v pozadí, poletujúcu nad orosenými strechami Londýna.

„Cordilly?“

Vo dverách stál rozospatý strýko Tiberius. Vyzeral ako medveď, ktorého práve vyrušili zo zimného spánku.

„Je všetko v poriadku, zlatičko?“ opýtal sa nežne, no chrapľavo.

„Áno, strýčko,“ uistila ho Cordelia. „Práve som poslala ockovi odkaz.“

Strýko Tiberius smutne zvesil hlavu.

„Ach, Cordelia, srdiečko moje,“ povzdychol.

„Nie, počúvaj ma,“ začala mu Cordelia vysvetľovať. „Ak je ocko *stratený*, môžeme ho *nájsť*. Vyslala som Agathu, nech ho vypátra.“

„Moje malé klobúčiatko,“ zvažnel strýko Tiberius. „Ak matka pátracieho holuba... odíde na druhý svet, to úbohé zmätené vtáča odletí tiež... a už sa nikdy nevráti.“

Strýkove oči sa odrazu zaleskli. Z vrečka nohavíc vybral zelenú hodvábnu šatôčku a vysmrkal sa do nej.